

Noi Mediterane (III): «De la Rana mâinii drepte...»

Să pătrundem în rănile lui Cristos: să ne lăsăm atinși de Iubirea lui Dumnezeu și să-l atingem pe Dumnezeu prin pe cei care suferă. Un drum al contemplării și al compasiunii.

04.10.2017

Sfântul Ioan povestește că în ziua Învierii, pe seară, discipolii se reuniseră în casă, cu „ușile închise de frica evreilor” (In 20,19). Stăteau

închiși, plini de frică. Atunci „a venit Isus, a apărut în mijlocul lor și le-a spus: – Pacea să fie cu voi. Și spunând acestea, le-a arătat mâinile și coastele sale” (In 20,19-20). Dintr-odată, neliniștea acelor oameni s-a transformat într-o profundă bucurie. Au primit, în pace, mesajul pe care Domnul li-l aducea și au primit apoi darul Sfântului Duh (cf. In 20,22).

Multe detalii atrag atenția asupra acestei scene din Evanghelie. Oare, ce așteptau Apostolii? Isus s-a înfățișat, în mod neașteptat, în fața lor, iar prezența Lui i-a umplut de bucurie și pace. Cunoaștem unele dintre cuvintele și gesturile sale, dar cum va fi fost privirea pe care le-a arătat-o? Îl părăsiseră. L-au lăsat singur. Au fugit cu lașitate. Totuși, Domnul nu le-a reproșat-o. El însuși le prevestise asta. Știa că din acea slăbiciune putea să se nască o profundă transformare: „Eu m-am rugat pentru tine” – îi spunea lui

Petru înainte de pătimire – „ca să nu piară credința ta; iar tu, când te vei fi întors, întărește-i pe frații tăi” (Lc 22,31-32). Inima plină de pocăință a apostolilor putea să primească acum, cu mai multă plenitudine Iubirea pe care Dumnezeu le-o oferea. Altfel spus, este posibil că ei – și Petru primul – să se fi bazat prea mult pe propriile puteri.

Pe de altă parte, oare, de ce Isus le-a arătat mâinile și coastele sale?

Rămăsese din ele o urmă evidentă a pătimirii de la răstignire. Și, totuși, vederea urmelor durerii nu i-a umplut de durere, ci de pace; nu le-a provocat repulsie, ci bucurie. Într-adevăr, urmele cuielor și a suliței sunt un semn al Iubirii lui

Dumnezeu. Este vorba despre un detaliu plin de sens: Isus a dorit ca pe trupul său să rămână rănilor Pătimirii după ce a înviat, ca să nu fie nicio rămășiță de neîncredere și ca nimeni să nu se poată gândi că, văzând

răspunsul nostru de atâtea ori mediocru și chiar rece, s-ar putea să se căiască de ceea ce făcuse. Iubirea lui Cristos este fermă și pe deplin conștientă. În afară de asta, pentru neîncrezătorul Toma rănile aveau să fie un semn clar al Învierii. Isus este Fiul lui Dumnezeu, care cu adevărat a murit și a înviat pentru păcatele noastre. „Rănile lui Isus – ne învață Papa – sunt ceva scandalos pentru credință, dar sunt și confirmarea credinței. De aceea, de pe trupul lui Cristos cel înviat, rănile nu dispar, ci rămân, pentru că acele răni sunt semnul permanent al iubirii lui Dumnezeu pentru noi și sunt indispensabile pentru a crede în Dumnezeu. Nu pentru a crede că Dumnezeu există, ci pentru a crede că Dumnezeu înseamnă iubire, milostivire, fidelitate. Sfântul Petru, citându-l pe Isaiia, le scrie creștinilor: „Rănile lui ne-au vindecat” (1 P 2,24; cf. Is 53,5)” ^[1].

Tradiția spirituală a aflat prin rănilor Domnului un izvor de mângâiere. Sfântul Bernard, de exemplu, scria așa: „Prin aceste scobituri aş putea sugere miere sălbatică și ulei din cremenea stâncilor (cf. Dt 32,13), adică, aş putea să gust și să văd cât de bun este Domnul” ^[2]. Prin aceste răni recunoaștem Iubirea fără de măsură a lui Dumnezeu. Din inima sa străpunsă izvorăște darul Duhului Sfânt (cf. In 7,36-39). În același timp, rănilor Domnului sunt un adăpost sigur. Prin descoperirea profunzimii acestor scobituri, se poate deschide o nouă Mediterană în viața noastră interioară.

„Rana Preasfântă a mâinii drepte a Domnului meu”

„Așezați-vă în rănilor lui Cristos”, sugera Sfântul Ioan de Avila: „acolo spune El că sălășluiește porumbelul său, care este sufletul pe care îl caută în simplitatea sa” ^[3]. „În rănilor tale,

ascunde-mă”, spune o cunoscută rugăciune. Și Sfântul Josemaría va face al său acest mod de a se apropia de Maestru, atât de înrădăcinat printre creștini. Astfel, în 1933, el notează: „Să mă pun în fiecare zi într-o rană a lui Isus al meu” ^[4].

Acesta este una dintre devoțiunile sale, pe care le va păstra de-a lungul întregii vieți și pe care le va recomanda și tinerilor care se vor apropia de el ^[5]. Cu toate acestea, el o percepea cu o însemnătate specială, ca urmare a unei experiențe ce i-a deschis o panoramă nouă, imensă și care a avut loc în plin război civil spaniol, în timp ce trăia la Burgos. Era o perioadă de suferințe pentru el: fiii săi din Opus Dei se găseau răspândiți prin toată peninsula; unii, pe fronturile de război, alții ascunși prin diverse locuri, alții dintre ei încă în zona în care era persecuție religioasă. Același lucru se întâmpla cu mama sa și cu frații săi. În sfârșit,

despre fiicele sale spirituale, abia avea vești. De altfel, unii dintre cei care îl urmaseră înainte, își pierduseră viața în timpul războiului.

În aceste împrejurări, Sfântul Josemaría se vedea nevoit să-și dubleze eforturile, rugăciunile și, mai ales, penitențele. Totuși, la început de iunie 1938, în timp ce se îndrepta spre Mănăstirea de la Huelgas, acolo unde lucra la o temă de cercetare, a primit o lumină specială de la Dumnezeu, pe care o descrie într-o scrisoare către Juan Jiménez Vargas, chiar în acea zi:

„Dragul meu Juanito: În această dimineață, pe drumul spre Mănăstirea de las Huelgas, acolo unde am mers ca să mă rog, am descoperit o Mediterană: Rana Preasfântă a mâinii drepte a Domnului. Și iată-mă acolo: întreaga zi, printre sărutări și laude. Cu

adevărat că este dulce Sfânta Fire Omenească a Domnului nostru! Cere-i tu ca El să-mi dea adevărata sa Iubire: așa se vor purifica pe deplin toate celelalte iubiri ale mele. Nu se poate spune: „inimă, pe Cruce!”, pentru că dacă o Rană de-a lui Cristos curăță, însănătoșește, liniștește, întărește și aprinde și îndrăgostește, oare, ce nu ar face cele Cinci răni deschise pe lemnul crucii? „Inimă, pe Cruce!”: Isuse al meu, ce să-mi doresc mai mult! Înțeleg că, dacă voi continua cu acest fel de a contempla (m-a dus acolo Sfântul Iosif, Tatăl și Domnul meu, căruia i-am cerut să-mi șoptească), am să devin mai „nebun”, decât am fost vreodată. Încearcă și tu!” ^[6]. De mult timp el mergea pe drumul Umanității Domnului. Și pe cel al devoțiunii rănilor lui Cristos. Cu toate acestea, deodată, s-a deschis în fața lui un fel de „Mediterană”. Dintr-odată, a pătruns în profunzimile Iubirii mântuitoare, pe care le arătau acele răni și a înțeles

că modul cel mai bun de a
corespunde unei astfel de Iubiri atât
de mari nu consta în ceea ce el putea
să facă, ci chiar în a se scufunda în
El: contemplându-L și lăsându-se
îmbrățișat, pe de-a întregul, de
această Iubire.

Scrisoarea continuă tocmai cu
referire la efortul pe care-l
presupune starea sa: „Simt o invidie
enormă pentru cei care se află pe
front, în ciuda tuturor lucrurilor”. Și
face aluzie la celebra figură a unui
preot militar, cunoscut pentru viața
sa de penitență: „Mi se întâmplă să
mă gândesc că, dacă nu aș fi avut
bine conturat drumul, ar fi
formidabil să îl las în urmă pe Pr.
Doyle. Dar ... asta mi-ar fi căzut
foarte bine: niciodată nu mi-a fost
prea greu să fac penitență. Fără
îndoială că acesta este motivul să fiu
dus pe alt drum: cel al Iubirii”.
Drumul său este cel al Iubirii: a iubi
și a se lăsa iubit. Atunci când își ia

rămas bun, își întărește această convingere: „O îmbrățișare. Din Rana mâinii drepte, te binecuvântează Părintele tău” ^[7].

Acel eveniment , acea lumină neașteptată a fost un semn al speranței și a constituit, fără îndoială, un imbold de a avea curaj pentru lucrarea sa preoțească. Datorită acestei iluminări divine, o realitate cunoscută și de multe ori meditată – un drum parcurs și recomandat de el însuși – s-a transformat, de îndată, într-o noutate, într-o mină de o bogăție inepuizabilă, de care nu mai voia să se despartă.

Apărați de Iubire

Rănilor lui Isus sunt o amintire perenă a Iubirii sale, care a ajuns până la capăt în jertfa de pe Cruce. Dumnezeu nu se căiește că ne iubește. De aceea, contemplarea

acestei Iubiri ale sale este o sursă de speranță. Văzându-l pe cel Înviat, care păstrează urmele Pătimirii sale, ne dăm seama că „tocmai acolo, în locul extrem al umilirii sale – care este și punctul cel mai înalt al iubirii – s-a încolțit speranța. Dacă vreunul dintre voi întreabă : „Cum se naște speranța?”. „De pe cruce. Privește crucea, privește-l pe Cristos Răstignit și de acolo îți va veni speranța care nu mai dispăre, cea care durează până la viața veșnică” ^[8]. De pe Cruce s-a născut și renaște mereu speranța noastră. Astfel, „o dată cu Isus fiecare întunecime a noastră poate fi transformată în lumină, orice înfrângere, în victorie, oricare deziluzie, în speranță. Oricare : da, oricare” ^[9]. Aceasta era siguranța care îl făcea pe Sfântul Paul să exclame: „Oare, cine ne-ar putea îndepărta de iubirea lui Cristos? Necazurile, sau neliniștile, sau persecuțiile, sau foamea, sau goliciunea, sau pericolul, sau sabia?

(...) Dar, în toate acestea noi suntem mai mult decât învingători prin cel care ne-a iubit” (Rm 8,35-37).

Constatând slăbiciunea și păcatul nostru deseori se poate strecura în suflet, în diverse feluri, tentația disperării. Ceea ce pe moment acceptaserăm, poate din frivolitate sau dintr-o anumită condescendență, se prezintă dintr-odată ca un „nu” absurd, ca o palmă pentru Dumnezeu care ne iubește. Și răspunsul nostru nepăsător și îndoielnic poate fi un motiv de disperare. Dar toate acestea nu sunt decât o serie de ispite ale aceluiași, care ne-a făcut să cădem. A contempla rănilor Domnului poate fi modul cel mai bun de a reacționa : rănilor sale ne amintesc că Iubirea sa este „puternică precum moartea” (Cant 8,16). Chiar mai mult, pentru că Iubirea sa a învins moartea. Un poet contemporan exprimă aceasta într-un mod, pe cât de sintetic, pe atât de

frumos: „spălat de apa de pe coaste / și apărat înlăuntrul rănii / de atâtea, că nu mai aduce nimic, / de atâția „da” delăsați și de atâta compromis”^[10]. A reveni la contemplarea Umanității Domnului, rănită prin păcatele noastre, înviată, poate fi pentru noi o sursă de speranță. Ca și la apostoli, Isus nu ne privește cu resentimente. Nu ne reproșează păcatele, slăbiciunile și trădările noastre. Dimpotrivă, El ne reafirmă, pentru că iubirea sa este cu adevărat necondiționată. Nu ne spune: „Te iubesc, dacă te porți bine”, ci „Te iubesc, pentru mine ești o comoară și vei continua să fi asta, orice s-ar întâmpla”. Această conștiință, care se poate naște din contemplarea rănilor deschise de pe trupul Domnului, ne va umple de bucurie și de pace. Orice s-ar întâmpla, ne putem refugia în acestea, primind din nou iertarea lui Dumnezeu: „În viața mea personală – povestea Papa într-o omilie –, am văzut de multe ori chipul plin de

milostivire al lui Dumnezeu, răbdarea sa; am văzut și la multe persoane determinarea de a pătrunde în rănile lui Isus, ca să-i spună: „Doamne, sunt aici, acceptă-mi sărăcia, ascunde-mi păcatul în rănile tale, spală-le cu sângele tău”. Și am văzut că Dumnezeu a făcut asta, a primit, a spălat, a iubit” ^[11].

A recunoaște micimea noastră nu este o înfrângere și nici o umilire. Ar putea fi, dacă Dumnezeu ar fi cel care ar dori să ne domine. Dar nu este așa. Iubirea este cea care Îl mișcă: Iubirea necondiționată pe care ni o dă și pe care El speră că vom ști să o primim.

Drumul compasiunii

Există multe feluri de a ne apropia de rănile Domnului: „Mergeți așa cum vă place cel mai mult”, ne sfătuia Sfântul Josemaría ^[12]. Știm cum îi plăcea să intre cu imaginația sa în

textul Evangheliei. La Sfântul Rozariu, de exemplu, contemplând primul mister de slavă, el comenta: „Și, înainte de a termina decada, tu i-ai sărutat rănilor de la picioare..., iar eu, mai îndrăzneț – pentru că sunt mai copilăros – mi-am pus buzele pe coasta lui deschisă” ^[13].

Amintindu-mi felul în care Sfântul Josemaría realiza acțiunea de mulțumire după Sfânta Liturghie, loc privilegiat pentru a reînnoi, zilnic, întâlnirea sa personală cu Iubirea Vieții sale, Mons. Javier Echevarría, descria felul cum: „îngenunchea, în primele minute, pe jos sau pe locul de rugăciune: privind între mâini, crucifixul său de buzunar, recita rugăciunea En ego (Privește-mă, oh, iubitul și bunul meu Isus). În timp ce repeta cuvintele care se refereau la rănilor Domnului, le săruta, cu devoțiune, pe fiecare” ^[14].

Rănilor Domnului, pe care cu atâta profunzime le-a descoperit Sfântul Josemaría în acea dimineață de iunie, nu numai că ne revelează Iubirea pe care Domnul o are pentru noi: ele sunt, în același timp, și o invitație de a răscumpăra împreună cu El, așa cum a făcut-o și Sfânta Maria; să fim ca un Simon din Cirene al lui, să-l consolăm pentru atâtea ofense care i-au rănit Inima, mai ales pentru că o rănesc și pe a noastră... O chemare, în sfârșit, ca să-L îngrijim chiar în acei „frați mai mici”, cu care se identifică, în care, într-un anumit fel, a dorit să rămână” (cf. Mt 25,40).

De aceea, pe drumul care l-a dus pe Sfântul Josemaría la descoperirea acelei Mediterane – fără îndoială, o lumină a lui Dumnezeu –, nu trebuie uitat nici marele număr de ore pe care le-a dedicat îngrijirii bolnavilor și a oamenilor nevoiași, din cartierele cele mai sărace din Madrid. Acela este, bineînțeles, un

mod minunat de a descoperi Iubirea lui Dumnezeu : să ieșim din noi înșine pentru a-l atinge pe Isus, prin persoanele care suferă. Este vorba, fără îndoială, de un drum sigur.

Acea cale ne conduce la a ne lăsa întrebați de El, să ne apropiem de rănilor sale și să răspundem cu iubire Iubirii sale. Astfel, învățăm să arătăm, față de ceilalți, aceeași tandrețe pe care Dumnezeu o revarsă asupra slăbiciunii noastre personale. Pe acest drum, propria noastră viață dobândește un sens înnoit al misiunii care ne trimite dincolo de noi înșine, contând nu atât pe forțele noastre, ci pe o chemare care vine de la Dumnezeu, care ne transformă și care se slujește de noi, pentru a semăna în lume pacea și bucuria sa. Papa insistă neobosit asupra acestui punct: „Câteodată, simțim tentația de a fi creștini care mențin o prudentă distanță față de rănilor Domnului. Dar

Isus vrea să atingem slăbiciunea umană, să atingem carnea suferindă a celorlalți (...). Atunci când facem asta, întotdeauna viața ni se complică în mod minunat și trăim intensă experiență de a fi popor, experiența de a aparține unui popor”
[15]
—.

Să pătrundem în rănilor lui Cristos, pe drumul compasiunii și al contemplării, poate să ne deschidă calea spre o autentică Mediterană: vom învăța astfel să ne refugiem în acele răni ale Iubirii și să-i iubim din toată inima pe cei care ne înconjoară, începând cu cei care au mai multă nevoie de asta; persoane care de multe ori sunt la marginea drumului, în propria noastră casă.

.....

[1] Papa Francisc, Omilie, 27-IV-2014.

[2] Sfântul Bernard, Predică 61 (Despre cartea Cântarea cântărilor), 4. Multe mărturii despre această devoțiune și despre modul de a o trăi, pot fi găsite la P. Beteta, *Mirarán al que traspasaron*, Rialp, Madrid 2009.

[3] Sfântul Ioan de Ávila, Epistolar, scrisoarea 47. cf. Cant 2,16.

[4] Sfântul Josemaría, Însemnări intime, nr. 1799b, din 1933, la *Sfântul Rozariu*. Ediție critico-istorică, Rialp, Madrid 2010, comentariu la primul mister de slavă, p. 226, nota 5.

[5] „Am să rămân, în fiecare zi, îndeplinind o propunere veche în Rana Coastei Domnului meu”: Sfântul Josemaría, Însemnări intime, nr. 1763, din 1934; în *Drum*. Ediție critico-istorică, Rialp, Madrid 2004, a 3^a ed., comentariu la nr. 288.

[6] Sfântul Josemaría, Scrisoare către Juan Jiménez Vargas, 6.06.1938, în A.

Vázquez de Prada, *Fondatorul Opus Dei*, vol. 2, Rialp, Madrid 2002, p. 288-289.

[7] *Ibidem.*

[8] Papa Francisc, Audiență generală, 12-IV-2017.

[9] *Ibidem.*

[10] Julio Martínez Mesanza, „Apărat”, în *Gloria*, Rialp, Madrid 2016.

[11] Papa Francisc, Omilie, 7-IV-2013.

[12] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 303.

[13] Sfântul Josemaría, *Sfântul Rozariu*, primul mister de slavă.

[14] Mons. Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría*, Rialp, Madrid 2000, p. 235.

[15] Papa Francisc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium* (24-IX-2013), nr. 270.

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/nuevos-mediterraneos-iii-desde-la-llaga-de-la-mano/> (26.03.2025)